

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДИЧЕВ СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 1355/04)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

27 януари 2011 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

20/06/2011 г.

*Решението е окончателно съгласно член 44 § 2 (с) от Конвенцията.
Може да претърпи редакционни промени.*

По делото на Дичев срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ като камара в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Беро-Льофевр (Isabelle Berro-Lefèvre),
Миряна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиева,
Ганна Юдкивска (Ganna Yudkivska), *съдии*,
и Клаудия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на Отделението*,
след проведено закрито заседание на 6 януари 2009 г.,
постанови следното решение, прието на същата дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба (№ 1355/04) срещу Република България, подадена пред Съда от българския гражданин г-н Цветан Иванов Дичев (наричан по-нататък “жалбоподател”) на 27 декември 2003 г. на основание член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък “Конвенцията”).

2. Жалбоподателят се представлява от г-жа С. Василева-Георгиева – адвокат, практикуващ в София. Българското правителство (наричано по-нататък „правителството”) се представлява от своя агент – г-жа С. Атанасова от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди по-конкретно, че в продължение на много години не е получил дължимия му се като обезщетение гараж съгласно издадена през 1979 г. отчуждителна заповед.

4. На 3 септември 2008 г. председателят на Пето отделение решава да се изпрати уведомление за жалбата до правителството. Решено е също да се разгледат едновременно допустимостта и съществото на жалбата (член 29 § 3 от Конвенцията в текстовата му редакция отпреди 1 юни 2010 г.).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят е роден пред 1935 г. и живее в София. Той бил един от тримата съсобственици на къща с дворно място и находящ се в двора гараж.

6. По решение на кмета на София къщата и гаражът са отчуждени на 24 юли 1979 г. за строеж на няколко жилищни сгради. Заповедта за отчуждаване е издадена на основание член 98 (1) от Закона за териториално и селищно устройство от 1973 г. (наричан по-нататък „Закона от 1973 г., вж. параграф 20 по-долу) и определя жалбоподателят да се обезщети с отстъпване на недвижим имот – апартамент и гараж в жилищна сграда, която щяла да се строи от Министерството на вътрешните работи.

7. Отчуждените имоти са оценени на 14 639,07 неденоминирани лева¹. След като жалбоподателят и другите съсобственици обжалват оценката по съдебен ред, на 16 ноември 1981 г. Софийски градски съд увеличава оценката на 30 004,65 неденоминирани лева.

8. Междувременно с допълнителна заповед на кмета от 2 юли 1980 г. на основание член 100 от Закона от 1973 г. (вж. параграф 20 по-долу) се посочват конкретният апартамент, който се отстъпва на жалбоподателя като обезщетение, жилищната сграда, в която трябва да се намира и точната му квадратура и цена.

9. Апартаментът е построен и предаден на жалбоподателя през 1984 г.

10. През 1987 г. жалбоподателят е уведомен, че не е бил обезщетен с гараж, защото в сградата, в която се намира апартаментът, нямало построени гаражи. Потвърдено е, че ще му бъде даден гараж, веднага щом Министерство на вътрешните работи построи сграда с гаражи.

11. На 21 януари 1999 г. заместник-кметът на София приканва Министерството да предостави на жалбоподателя гараж. С писмо от 3 февруари 1999 г. Министерството отговаря, че не може да удовлетвори искането на жалбоподателя, защото в сградите му няма построени гаражи.

12. На 29 декември 1999 г. жалбоподателят подава молба до Столична община да го обезщети с друг гараж или да извърши нова експертна оценка на отчуждения гараж въз основа на актуалната му пазарна цена и да го обезщети парично на базата на новата оценка. На 13 юли 2000 г. заместник-кметът възлага на общинско предприятие да извърши нова експертна оценка на отчуждения гараж. В доклад от

1. На 5 юли 1999 г. българският лев се деноминира в съотношение 1 000 стари лева (BGL) за 1 нов лев (BGN).

август 2000 г. трима щатни експерти на общинското дружество оценяват гаража на 14 867 деноминирани лева. Общината обаче не предприема по-нататъшни действия по доклада и не издава заповед за парично обезщетение на жалбоподателя.

13. На 22 ноември 2000 г. жалбоподателят подава нова молба до Столична община за парично обезщетение въз основа на новата експертна оценка. Общината не отговаря.

14. На 27 декември 2000 г. жалбоподателят обжалва мълчаливия отказ на Столична община с жалба до Софийски градски съд. Позовава се на молбата си до общината от 29 декември 1999 г. и прилага копие от нея, но не споменава подадената на 22 ноември 2000 г. нова молба.

15. С решение от 13 ноември 2001 г. Софийски градски съд разглежда жалбата по същество и я отхвърля, като постановява, че към момента, когато жалбоподателят е поискал нова експертна оценка – 29 декември 1999 г., законът не е предвиждал такава възможност.

16. Жалбоподателят обжалва. Върховният административен съд разглежда касационната му жалба на 26 март 2002 г. В хода на съдебното заседание юрисконсултът на общината изтъква, че решението на Софийски градски съд е било правилно и законосъобразно, и че към момента, когато жалбоподателят е подал молбата си, законът не е предвиждал възможност да се иска нова експертна оценка. Участващият служебно в заседанието представител на Върховната административна прокуратура изтъква, че жалбата срещу мълчаливия отказ на общината е била просрочена и недопустима, и е трябвало да бъде оставена без разглеждане по същество.

17. На 22 април 2002 г. Върховният административен съд отменя изцяло решението на Софийски градски съд и оставя без разглеждане жалбата до съда срещу мълчаливия отказ на Столична община като просрочена (реш. № 3957 от 22 април 2002 г. по адм. д. № 858/2002 г., ВАС, II о.). Съдът приема, че жалбата, както е видно от съдържанието ѝ, е била насочена срещу мълчаливия отказ по молбата от 29 декември 1999 г., а не срещу мълчаливия отказ по молбата от 22 ноември 2000 г., поради което е била просрочена. Според действащия тогава Закон за административното производство, общината е следвало да отговори на молбата в едномесечен срок. Тъй като в този срок и след това е нямало издаден от общината административен акт, налице е бил мълчалив отказ, който е подлежал на обжалване по съдебен ред не по-късно от две седмици след изтичане на едномесечния срок за отговор. Жалбата е била подадена много след това – на 27 декември 2000 г. Затова Софийски градски съд е следвало да я остави без разглеждане по същество.

18. С решения от 27 март и 29 октомври 2003 г. (реш. № 2951 от 27 март 2003 г. по адм. д. № 7460/2002 г., ВАС, петчленен състав и реш. № 9625 от 29 октомври 2003 г. по адм. д. № 5877/2003 г., ВАС,

петчленен състав) Върховният административен съд оставя без уважение две молби на жалбоподателя за отмяна на решенията на съда и възобновяване на съдебното производство.

19. Междувременно с молба до Столична община от 7 май 2002 г. жалбоподателят настоява да получи исканото парично обезщетение. С писмо от 3 юни 2002 г. заместник-кметът, като се позовава на течащото касационно производство, уведомява жалбоподателя, че кметът все още не е издал решение за парично обезщетение.

II. ПРИЛОЖИМО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО

20. Приложимото национално законодателство е обобщено в параграфи 72 – 79 на решението на Съда по делото на *Кирилова и други срещу България (Kirilova and Others v. Bulgaria)* (№№ 42908/98, 44038/98, 44816/98 и 7319/02, 9 юни 2005 г.).

ПРАВОТО

I. ПО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1

21. Жалбоподателят се оплаква, че в продължение на много години не е получил обезщетение за отчуждения през 1979 г. гараж. Позовава се на член 1 от Протокол № 1, който предвижда следното:

“Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

A. Становищата на страните

22. Правителството изтъква, че този казус се различава от делото на *Кирилова и други* (посочено по-горе), тъй като жалбоподателят е получил своевременно дължимия му се като обезщетение съгласно отчуждителната заповед апартамент и не е получил единствено съпътстващия гараж, който е само малка част от дължимото му обезщетение за отчуждения му имот. Освен това забавеното предаване

на гаража се дължало не толкова на невъзможността на общинските и държавни органи да го предоставят, а на некомпетентния начин, по който жалбоподателят се е опитвал да отстоява правата си. Молбата му за нова експертна оценка не е била подадена до 1999 г. и дори тогава това не е било сторено по правилния начин. Това без съмнение е допринесло за обстоятелството, че общината не е удовлетворила молбата му. Последвалата жалба до Софийски градски съд и касационната жалба са били неясни и некомпетентно съставени. След това няколкократно е искал отмяна и преразглеждане на съдебните решения, което явно не е било подходящ способ за правна защита. По този начин е забавил обезщетителното производство с най-малко три години. Въпреки това обезщетителното производство не е приключено и когато завърши, той ще получи парично обезщетение.

23. Жалбоподателя изтъква, че правителството смесва по недопустим начин апартамента и гаража, които са отделни имоти. Той наистина е получил апартамента, но не и гаража, който все още му се дължи. Според него правилно се е възползвал от съществуващия ред за съдебна защита и търсене на удовлетворение за дългогодишния отказ на компетентните органи да му предоставят гаража, докато властите от години се опитват да възпрепятстват усилията му в тази насока.

Б. Преценката на Съда

24. Съдът счита, че оплакването не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 (а) от Конвенцията или недопустимо на други основания. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

25. По основателността на оплакването Съдът отбелязва най-напред, че казусът не касае дължимия се на жалбоподателя апартамент по силата на заповедите за отчуждаване и обезщетяване от 1979 и 1980 г. (вж. параграфи 6 и 8 по-горе). Апартаментът е построен и предаден на жалбоподателя през 1984 г. (вж. параграф 9 по-горе) много преди влизането на Протокол № 1 в сила за България на 7 септември 1992 г. и преди жалбоподателят да подаде жалбата си през 2003 г. Освен това Съдът не е компетентен *ratione temporis* да разглежда въпроси, свързани с отчуждаването на собствеността на жалбоподателя през 1979 г. или достатъчността на присъденото му тогава обезщетение (вж. посоченото по-горе решение по делото *Кирилова и други*, §§ 86 и 105).

26. Дължимият се на жалбоподателя съгласно отчуждителната заповед от 1979 г. гараж обаче (вж. параграф 6 по-горе) очевидно все още не е построен и предаден. С тази заповед е създадено право, което отговаря на определението за „притежание“, а неудовлетворяването му от страна на общинските органи и до днес представлява продължаваща ситуация, която следва да се разглежда в контекста на първото

изречение от първия параграф на член 1 от Протокол № 1 (пак там, §§ 86, 104 и 105).

27. За да установи дали българската държава е изпълнила задълженията си съгласно тази разпоредба, Съдът трябва да разгледа внимателно дали е постигнат справедлив баланс между интересите на обществото и правата на жалбоподателя (пак там, § 106). Много дългите забавяния в изплащането на обезщетение в съчетание с нежеланието на компетентните органи да намерят решение на проблема са някои от факторите, които могат да нарушат този баланс (пак там, § 123).

28. Правото на жалбоподателят е възникнало преди тридесет и една години, осемнадесет от които попадат във времевата компетентност на Съда. Толкова дълъг срок определено изглежда неоправдан. През цялото това време жалбоподателят е бил изправен пред пасивното отношение на компетентните органи, което го е поставило в положение на несигурност дали или кога ще получи обезщетението, на което има право.

29. Противно на твърдението на правителството, Съдът не намира индикации, че жалбоподателят носи отговорност за това забавяне. На първо място, той не може да бъде обвиняван, че не се е опитал по-рано да поиска обезщетение въз основа на нова експертна оценка на базата на актуалната пазарна цена на отчуждения му гараж. Предвид начина, по който компетентните органи и съдилищата са тълкували тогава приложимите разпоредби, той е могъл основателно да предполага, че е нямало изгледи да получи такова обезщетение (пак там, § 115). Освен това, когато е разгледал делото на жалбоподателя по същество, Софийски градски съд е постановил, че не е имало законово основание дори да се иска нова оценка, а в касационното съдебно заседание юрисконсултът на общината е поддържал същото становище (вж. параграфи 15 и 16 по-горе). При тези обстоятелства жалбоподателят основателно е могъл да се съмнява дали общинските органи придават някакво значение на извършената през август 2000 г. експертна оценка (вж. параграф 12 по-горе). На второ място, няма доказателства, че начинът, по който жалбоподателят е водил съдебните производства, е допринесъл за забавянето. Съдебните производства не са попречили на общинските власти да намерят подходящо решение на проблема. Те обаче не са предприели стъпки в тази посока и едва през юни 2002 г. са уведомили жалбоподателя, че няма издадена заповед за паричното му обезщетяване (вж. параграф 19 по-горе).

30. В случаи като настоящия държавните и общински органи имат задължението да действат своевременно и по подходящ и последователен начин. Вместо това те са проявили пасивно отношение, с което са поставили жалбоподателя в състояние на несигурност дали или кога ще получи обезщетението, на което има право, и са се противопоставяли на опитите му да търси удовлетворение по съдебен

ред. Този подход не може да се счита за съвместим със задълженията на държавата съгласно член 1 от Протокол № 1 (пак там, §§ 121 и 123).

31. Следователно е налице нарушение на тази разпоредба.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЯТА ЗА ДРУГИ НАРУШЕНИЯ НА КОНВЕНЦИЯТА

A. Разглеждането на касационната жалба

32. Жалбоподателят се оплаква, че като е оставил без разглеждане жалбата му до Софийски градски съд срещу мълчаливия отказ на Столична община, Върховният административен съд го е лишил от ефективен достъп до правосъдие.

33. Съдът счита, че това оплакване следва да бъде разгледано в контекста на член 6 § 1 от Конвенцията и отбелязва, че когато е подал жалбата си до Софийски градски съд на 27 декември 2000 г., жалбоподателят се е позовал на молбата си до общината от 29 декември 1999 г. и е приложил копие от нея, но не е споменал подадената на 22 ноември 2000 г. повторна молба (вж. параграф 14 по-горе). Последвалото отхвърляне на жалбата му като просрочена може следователно да бъде отдадено на собствената му неизрядност (вж. с необходимите промени *Едификасионес Марч Гайего АД с/у Испания* [*Edificaciones March Gallego S.A. v. Spain*], 19 февруари 1998 г., § 35, *Сборник с решения (Reports of Judgments and Decisions)* 1998-I). За да изпълнят задачата си, съдилищата се нуждаят от съдействието на страните, които трябва да излагат оплакванията си по възможно най-ясен и недвусмислен начин и в приемлив вид (вж. делото на *Янке и Ленобъл срещу Франция* [*Jahnke and Lenoble v. France*] (реш.) № 40490/98, ЕСПЧ 2000-IX).

34. От това следва, че оплакването е явно необосновано и трябва да се отхвърли като недопустимо в съответствие с член 35 §§ 3 (а) и 4 от Конвенцията.

Б. Молбите за отмяна на съдебните решения и възобновяване на съдебното производство

35. Жалбоподателят се оплаква също, че молбите му за отмяна на влезлите в сила решения и възобновяване на съдебното производство неправилно и незаконосъобразно са били оставени без уважение.

36. Съдът отбелязва, че съгласно установената му практика член 6 не гарантира право на преразглеждане и възобновяване на съдебното производство, и не се отнася до съдебни производства по молби за възобновяване на дела, приключени с влязло в сила съдебно решение

(вж., наред с други примери, делата *Завадски срещу Полша (Zawadzki v. Polan)* (реш.), № 34158/96, 6 юли 1999 г.; *Саблон срещу Белгия (Sablon v. Belgium)*, № 36445/97, § 86, 10 април 2001 г. и *Зотов срещу България (Zotov v. Bulgaria)* (реш.), № 43273/98, 6 март 2003 г.).

37. Следователно това оплакване е несъвместимо *ratione materiae* с разпоредбите на Конвенцията по смисъла на член 35 § 3 (а) и трябва да бъде отхвърлено в съответствие с член 35 § 4.

III. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

38. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.”

A. Вреди

39. Жалбоподателят претендира обезщетение в размер на 20 460 евро за имуществените вреди в резултат от продължаващия отказ на общинските власти да му предадат дължимия му се гараж. Тази сума е изчислена на базата на пазарната стойност, която отчужденият гараж би имал през 2009 г. Претендира също обезщетение в размер на 54 000 евро за претърпени вреди поради невъзможността да отдава гаража под наем от 1979 г. досега. Тази сума се основава на актуалните наемни цени за подобни гаражи в София. На последно място жалбоподателят претендира обезщетение за неимуществени вреди, като моли Съда да определи по свое усмотрение размера на присъдената сума.

40. Правителството изтъква, че претенцията на жалбоподателя е прекомерна и че установяването на нарушение на Конвенцията би представлявало достатъчно удовлетворение за претърпените вреди. Исковата претенция относно пропуснати ползи и печалби е спекулативна и необоснована. Наемните цени за гаражи като отчуждения гараж на жалбоподателя са претърпели големи промени през годините и би било напълно нереалистично да се приеме, че той би могъл да получава актуалната наемна цена през последните тридесет години. На последно място правителството посочва, че икономическата криза е довела до драстичен спад в цените на недвижимите имоти в България.

41. Съдът намира за целесъобразно да приеме същия подход както по делото *Кирилова и други срещу България* (справедливо обезщетение), №№ 42908/98, 44038/98, 44816/98 и 7319/02, §§ 23-33, 14 юни 2007 г.).

42. Що се отнася до вредите, произтичащи от продължаващия отказ на общинските органи да предадат дължимия се на жалбоподателя

гараж съгласно заповедта за отчуждаване от 24 юли 1979 г. (вж. параграф 6 по-горе), Съдът счита, че най-добрият начин за отстраняване на нарушението на член 1 от Протокол № 1 би бил ответната държава да предаде на жалбоподателя собствеността и владението на гаража. Ако ответната държава не предаде гаража в тримесечен срок от датата на влизане в сила на настоящото решение, трябва да заплати на жалбоподателя сума, съответстваща на актуалната стойност на гаража. Като взе предвид представените от жалбоподателя материали и информацията за цените на недвижимите имоти в София, с която разполага, Съдът оценява тази стойност на 12 000 евро.

43. Относно претърпените вреди поради невъзможност да използва и разполага с гаража от 1979 г. досега, Съдът не може да се придържа към предлагания от жалбоподателя метод по няколко причини. Първо, „периодът на претърпените вреди“ не започва през 1979 г., а на 7 септември 1992 г., когато Протокол № 1 влиза в сила за България. Второ, не е ясно дали жалбоподателят би отдавал гаража, или би го използвал за собствени нужди. Трето, жалбоподателят неизбежно би изпитал известни забавяния при намиране на подходящи наематели и би имал разходи за поддръжката на гаража, а доходите от наеми биха подлежали на данъчно облагане (пак там, §§ 30 и 31). На четвърто място, предвид икономическите реалности в България не е реалистично да се приеме, че наемът през целия период от 7 септември 1992 г. досега би бил равен на сегашните наемни цени (вж. с някои разлики решението по делото „Злинсат“ ООД срещу България (*Zlinsat, spol. s r.o. v. Bulgaria*) (справедливо обезщетение), № 57785/00, § 44 (в), 10 януари 2008 г.). Все пак може да се счита, че жалбоподателят е претърпял известна загуба на шанс заради невъзможността да използва и разполага с гаража. Като взе предвид съществуващите обстоятелства, които не могат да се оспорят, Съдът счита, че трябва да реши по справедливост и присъжда на жалбоподателя 4 000 евро плюс евентуално платимите налози.

44. Съдът счита също, че жалбоподателят несъмнено е изпитвал неудовлетвореност и безпокойство в резултат от продължителния отказ на компетентните органи да му предадат гаража, на който има право, и от нежеланието им в продължение на толкова дълго време да намерят решение на проблема му. Решавайки по справедливост, Съдът му присъжда 2 000 евро за неимуществени вреди.

Б. Разноски

45. Жалбоподателят иска да му бъдат възстановени разходи в размер на 1 000 евро за адвокатски възнаграждения за производството пред Съда и 28 евро за други разноски като пощенски разходи и съдебни

такси за делата пред националните съдилища. Представени са разписки за платени съдебни такси и за пощенски разходи.

46. Правителството посочва, че няма доказателства жалбоподателят да е платил за адвокатски услуги. Следователно исковата му претенция в това отношение е неоправдана.

47. Съгласно установената практика на Съда жалбоподателите имат право на възстановяване на техните разноски единствено доколкото е доказано, че са действително направени, необходими и в разумен размер. За тази цел член 60 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда предвиждат, че жалбоподателите трябва да приложат към исквите си претенции за справедливо обезщетение „съответните подкрепящи документи“, като в противен случай Съдът „може да ги отхвърли изцяло или частично“. В настоящия случай жалбоподателят не е приложил към жалбата си документи, доказващи разходи за адвокатски възнаграждения. Следователно исковата му претенция в това отношение не може да бъде приета. От друга страна, като отбелязва, че направените разходи във връзка с предотвратяване или за получаване на удовлетворение за нарушение на Конвенцията по вътрешноправен ред подлежат на възстановяване съгласно член 41 (вж. като неотдавнашен пример решението по дело *Нойлингер и Шурук срещу Швейцария* (*Neulinger and Shuruk v. Switzerland*) [ГК], № 41615/07, § 159, 6 юли 2010 г.), Съдът приема исковата претенция на жалбоподателя за заплатените от него съдебни такси по делата пред националните съдилища. Претенцията за възстановяване на пощенските разходи също е обоснована. Затова Съдът присъжда на жалбоподателя 28 евро плюс евентуално платимите налози.

В. Лихва за забава

48. Съдът счита за целесъобразно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка с добавени три процентни пункта.

ПОРАДИ ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* за допустимо оплакването относно непредоставеното на жалбоподателя от властите обезщетение, на което той има право, а останалата част от жалбата – за недопустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията;

3. *Постановява* ответната държава да предаде на жалбоподателя собствеността и владението на дължимия му се гараж в тримесечен срок от датата, на която настоящото решение стане окончателно в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията;
4. *Постановява*:
 - (а) в случай, че не предаде гаража, ответната държава да заплати на жалбоподателя в същия тримесечен срок €12 000 (дванадесет хиляди евро) плюс евентуално платимите налози в легова равностойност по курса към датата на плащането;
 - (б) след изтичане на горепосочения тримесечен срок до извършване на разплащането върху горните суми се дължи проста лихва в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, плюс три процентни пункта;
5. *Постановява*:
 - (а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата, на която настоящото решение стане окончателно в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми в легова равностойност по курса към датата на плащането:
 - (i) €4,000 (четири хиляди евро) за имуществени вреди плюс евентуално платимите налози;
 - (ii) €2,000 (две хиляди евро) за неимуществени вреди плюс евентуално платимите налози;
 - (iii) €28 (двадесет и осем евро) за съдебни разноси плюс евентуално платимите налози;
 - (б) след изтичане на горепосочения тримесечен срок до извършване на разплащането върху горните суми се дължи проста лихва в размер, равен на пределния лихвен процент по заеми на Европейската централна банка за периода на забава, плюс три процентни пункта;
6. *Отхвърля* останалата част от исковата претенция на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и оповестено в писмен вид на 27 януари 2011 г. в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пеер Лоренцен
Председател